

— Да, — отвърна момичето и леко почервенѣ.

— Защо ли се забави Иванко?

По стълбитѣ се зачу веселиятъ смѣхъ на момъка. Дветѣ жени трепнаха. Зоя се спусна къмъ вратата.

— Почакай тука, — каза на зълва си, — не е редно ти да го посрѣщашъ.

Мария се изправи до прозореца и леко въздъхна. Тежеше ѝ да стои въ Търново. Свикнала на ширъ и воля въ бащинитѣ си земи, тамъ далечъ между Дръстъръ, Карвуна и Костанца, край Понтийското море, князь Алцековата дъщеря тжгуваше за безгрижната свобода, която ѝ липсваше въ дома на Белота, при снахата ромейка. Мария виждаше много добре защо иде Иванко у тѣхъ и дълбоко скърбѣше за нещастieto на брата си, но не смѣеше да проговори. Познаваше права на Белота и предчувствуваше беда. Затова търпеливо чакаше неизбежния случай, който щѣше да отвори очитѣ на Зоя — защото лекомислениятъ момъкъ мамѣше и нея.

Тжгуваше Мария въ Търново. Защото знаеше, че всички знатни лица, които съперничаха за благосклонността ѝ, мислѣха повече за земитѣ край Карвуна, отколкото за младата мома. Белота нѣмаше деца. И единствената му сестра щѣше да наследи всичко. А стариятъ князь Алцеко, като я изпращаше за Търново, ѝ каза:

— Чедо, преди да умра, искамъ да видя, че родѣтъ ни нѣма да угасне.

Затова Мария бѣ дошла въ Търново, — послушна на бащината воля. Кой щѣше да я вземе за съпруга, бѣше ѝ все едно. И въздъхна още веднажъ, загледа на въ тъмнитѣ гори на Орловецъ, въ бисерната бледностъ на небето.

Заедно съ боляра въ стаята нахлу вълна отъ свежестъ, младостъ и веселие. Той се поклони дълбоко, една руса къдра падна върху руменото му лице, после дигна живия си взоръ, изгледа пронизително девойката и следъ обикновенитѣ приветствия добави:

— Въ този хитонъ княгинята е по-красива отъ всѣки други пѣтъ. Аленото ѝ отива много. Отъ Визансъ ли е този бархатъ?